

særlige Vilkaar for særlige Arbejder under Hensyn til særlig foreliggende Omstændigheder.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har beskæftiget sig med den Tanke, han har, at man skulde kunne gøre Kronen gradvis stigende efter en Skala i Løbet af 10 Aar. Jeg maa sige, at jeg har i og for sig haft Sympati for denne Tanke om en gradvis Stigning — dog ikke over en saa urimelig lang Tid, som 10 Aar vilde være, men over en kortere Tid —, hvis det var muligt, og derfor har jeg gentagende drøftet dette Problem med dem, der dels er sagkyndige, dels er dem, der skal udføre saadanne Planer, nemlig Landets Seddelbank. Vi har den jo ikke bedre end den, vi har, saa det nytter ikke, at de ærede Medlemmer, der selv har lavet den, som den er, den ene Gang efter den anden kritiserer den; de har faaet det, som de i sin Tid har bestemt at Landet skal have. Dér hævder man altsaa den Opfattelse, at det ikke lader sig gøre at gaa frem efter den af Pinstrup fremsatte Tanke. I mundtlige Drøftelser har de Gang paa Gang, allerede i Valutaraadet i 1924, men ogsaa senere, afvist dette som umuligt, og det er senest sket ved en Skrivelse, som jeg fremskaffede til Valutaudvalget den 9. November i Aar, hvori de siger: „Tanken maa afvises som praktisk uigennemførlig“. Mere kan man jo ikke forlange; naar den Bank, der skulde praktisere denne Tanke, erklærer, at den er praktisk uigennemførlig, synes jeg ærlig talt ikke, det nytter, selv om det ærede Medlem og jeg kunde blive enige om den Fremgangsmaade at forsøge det. De giver ogsaa Grunde, bl. a. den Grund, at de aldeles ikke vil være i Stand til at garantere en Minimalkurs paa Dollars, altsaa en Maksimalkurs paa Kronen, fordi de kan ikke paatage sig at opkøbe alle de Dollars, der er i Verden, og som efterhaanden kunde strømme herind.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde i sin Tale, at den Minimumskurs, der nu sættes, i Virkeligheden er en Pegepind — jeg forstod: for Spekulanter og lignende Kredse —, og det kan i og for sig ikke nægtes, at noget Grundlag er der ogsaa for dem deri. Derfor var det maaske ikke urigtigt, naar Nationalbanken paa et vist Tidspunkt førte den Tanke frem til Drøftelse i Valutaudvalget, om ikke Usikkerhed helt og holdent var det bedste, i hvert Fald Uvished om Minimumskurserne. Det er en Tanke, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup har været med til at drøfte dér, og som jeg ogsaa tror han i og for sig

havde Sympati for ved den Lejlighed. Men heller ikke det kan nytte, for 3 Partier i Valutaudvalget, 3 Partier i Rigsdagen afviste denne Tanke om at undlade at indsætte Minimumskurser, 3 Partier krævede, at der indsattes Minimumskurser. Det eneste Parti, som under Hensyn til de foreliggende Forhold sagde, at det kunde være, man burde tage Tanken op, var det Parti, jeg selv tilhører. De øvrige 3 Partier nægtede simpelt hen deres Medvirken paa den Basis, og dermed maa jeg anse det for udelukket at komme den Vej — at lade det staa hen og lade det bero paa en Aftale mellem Banken og Valutaudvalget, eller hvem der nu skulde aftale noget saadant.

Saa vel det ærede Medlem Hr. Pinstrups som det ærede Medlem Hr. Brørsens Bemærkninger var for mig Vidnesbyrd om, at man ingenlunde kan anse Forholdene for saa afklarede, som nogle Medlemmer hævder, de er. Det ærede Medlem Hr. Brørsen ønskede at optage den Tanke til Overvejelse, at Valutaspørgsmaalet ikke maatte endes ved denne Behandling, men skulde tages op endnu en Gang, inden Rigsdagssamlingen slutter. Dette er hverken udelukket eller noget urimeligt Ønske i og for sig. Jeg ser ikke, at vi paa dette Tidspunkt er i Stand til at se saa forfærdelig langt frem i Tiden, hvad jeg allerede en Gang før i Dag har givet Udtryk for, nemlig da jeg sagde, at det slet ikke er udelukket, at vi kan komme til at lovgive en eller flere Gange i Løbet af 1926 igen. Derfor har jeg intet imod den Tanke, det ærede Medlem Hr. Brørsen fremsatte, at man under den ene eller den anden Form sikrer sig, at Spørgsmaalet om Valutaforholdene tages op igen. Det vil i øvrigt naturligt ske, naar den Undersøgelse finder Sted, som det radikale Venstre har ønsket, og som Regeringen ikke har ment der var Anledning til at nægte, i dette Tilfælde lige saa lidt som i andre Tilfælde, hvor Partier ønsker en Redegørelse udarbejdet om bestemte Forhold. Naar denne Redegørelse kommer til at foreligge, vil der formentlig være Basis for Drøftelser i Valutaudvalget, og Valutaudvalget har jo i sin Haand til enhver Tid at fremkalde ogsaa andre Drøftelser end indenfor sine egne Vægge, hvis det f. Eks. maatte ønske at faa Sagen ført frem for selve Rigsdagen.

Ogsaa dette stemmer, synes jeg, i hvert Fald i nogen Maade med, hvad det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen sagde. Ogsaa han sagde, at der var ikke Klarhed nok.